

Duminica a 10-a după Rusalii
(Vindecarea lunaticului)
9 august 2026

„În vremea aceea s-a apropiat de Iisus un om, îngenunchind înaintea Lui și zicându-I: **Doamne, miluiește pe fiul meu, că este lunatic și pătimește rău, căci adesea cade în foc și adesea în apă.** Și l-am adus la ucenicii Tăi, însă ei n-au putut să-l vindece. Iar Iisus, răspunzând, a zis: O, neam necredincios și îndărătnic, până când voi fi cu voi? Până când vă voi răbda pe voi? Aduceți-l aici la Mine! Și **Iisus l-a certat și demonul a ieșit din el și copilul s-a vindecat** din ceasul acela. Atunci, apropiindu-se ucenicii de Iisus, I-au zis de o parte: De ce noi n-am putut să-l scoatem? Iar Iisus le-a răspuns: **Pentru puțină voastră credință.** Căci adevărat grăiesc vouă: Dacă veți avea **credință cât un grăunte de muștar**, veți zice muntelui acestuia: Mută-te de aici dincolo și se va muta; și nimic nu va fi vouă cu neputință. **Dar acest neam de diavoli nu iese decât numai cu rugăciune și cu post.** Pe când străbăteau Galileea, Iisus le-a spus: Fiul Omului va fi dat în mâinile oamenilor și-L vor omorî, dar a treia zi va învia” (Ev. Matei 17, 14-23).

Evangelhia din *Duminica a 10-a după Rusalii* este formată din două dialoguri. Primul dialog are loc între Mântuitorul Hristos și tatăl copilului lunatic, care era posedat de demon și pătimea cumplit datorită lucrării demonice, acesta fiind vindecat prin cuvânt de Iisus. Al doilea dialog are loc între Iisus și ucenicii săi, Domnul arătându-le că orice lucrare demonică nu poate fi biruită fără credință puternică, post deplin și rugăciune stăruitoare.

1. Un episod paradigmatic pentru viața duhovnicească a familiei creștine

Primul dialog este un episod paradigmatic pentru viața duhovnicească a familiei creștine, arătând un tată **îndurerat** de pătimirea fiului său posedat de demon, **neputincios** în fața atacurilor demonice asupra acestuia, dar și **determinat** să găsească o soluție de vindecare. Faptul că Tatăl este un om credincios reiese din următoarele: îl caută pe Iisus, îl cinstește prin îngenuncherea înaintea Lui, îl numește „Domn” (Kyrios în greacă) și îi cere să aibă milă de fiul său. Credința tatălui este pusă în contrast cu „puțină credință” a ucenicilor în al doilea dialog. Tatăl arată o credință vie, lucrătoare, care nu se lasă înfrântă de rău, ci caută până află vindecarea fiului!

M-am întrebat de când eram mic, de ce este numit fiul din această pericopă „lunatic”? Termenul „lunatic” apare deja în Tetraevangheliarul de la Mănăstirea Sucevița, redactat în vremea voievodului Ieremia Movilă (1595-1606) și de atunci în traduceri românești ale Noului Testament. Marele învățat al Antichității Galen (sec. 2-3) susținea că între fazele lunii și periodicitatea manifestărilor epileptice există o legătură. Este foarte probabil ca această concepție să fi condus la denumirea copilului din Evanghelie ca lunatic (în traducerea latină *lunaticus est*). Când Iisus a certat demonul, copilul s-a făcut sănătos pe loc, aspect care ne arată că avem un caz de demonizare, nu unul de epilepsie. Iisus îl vindecă pe „lunatic” de demonizare, iar acesta devine sănătos imediat. Dumnezeu, omul și diavolul se întâlnesc din nou, iar **din această întâlnire Dumnezeu iese mereu biruitor, dar și omul care trăiește împreună cu Dumnezeu!**

Fiul lunatic se afla total sub influența demonului, care îl determina să-și ia viața, aruncându-se fie în foc, fie în apă. Am văzut din alte pericope evanghelice faptul că demonizarea poate fi totală sau parțială, în sensul unei influențe demonice subtile, care îl determină pe cel stăpânit de demon să făptuiască păcatul și răul, până când acestea devin patimi greu de nevindecat. În acest mod, fiecare avem de luptat cu influența celui rău, care caută să ne distrugă viețile atât nouă, cât și celor dragi nouă! Demonii pot să

atace părinții credincioși prin influența negativă asupra copiilor, dacă pe ei nu îi pot birui, dar și invers. **Singura soluție este să mergem atât noi, cât și copiii noștri la Hristos, pentru a birui puterea celui rău asupra întregii familii!** Aceasta ne-o arată cuvintele rostite de Iisus la vindecarea copilului lunatic: „Aduceți-l aici la Mine!”. Cum să mergem astăzi la Hristos? Mergând în toate duminicile și sărbătorile la Sfânta Liturghie, așezându-ne împreună în fața icoanei Sale în fiecare seară și rostind rugăciunile împreună, ținând post cât este cu putință fiecăruia!

Copiii nu sunt însă doar ființele vulnerabile, pe care cel rău le poate birui prin atacurile sale viclene, ci sunt și ființele transparente pentru Dumnezeu, care îi pot duce ei pe părinți la biserică. La începuturile Mitropoliei Ortodoxe Române a Germaniei, Europei Centrale și de Nord se împărțeau foarte puține persoane cu Sfintele Taine la Sfânta Liturghie. Înaltpreasfințitul Părinte Mitropolit Serafim i-a îndemnat pe părinți să vină cu copiii la Sfânta Împărtășanie, iar astfel copiii i-au adus pe părinți la Sfânta Liturghie, care încet, încet au început să se împărtășească și ei. Prin aceasta, chemarea lui Hristos „aduceți-l aici la Mine” se împlinește duminică de duminică în parohiile noastre, unde zeci de mii de copii sunt aduși la Hristos, spre a fi binecuvântați și vindecați prin prezența Sa mântuitoare și prin primirea Trupului și Sângelui Său.

2. Credința, postul și rugăciunea în familia creștină

Pentru a trăi în lumina lui Dumnezeu și a avea putere asupra atacurilor demonice învățăm din această Evanghelie că **este nevoie de trei lucruri: credință puternică, post adevărat și rugăciune stăruitoare.**

Mai întâi câteva gânduri despre **credință**. Mântuitorul le-a arătat ucenicilor că nu au putut alunga demonul datorită „puținei lor credințe”, în limba greacă *oligopistis*. Ucenicii aveau așadar credință, căci altfel nu l-ar fi urmat pe Hristos, dar o credință insuficientă pentru a-l vindeca pe copilul lunatic. Am putea vorbi de o credință cu întreruperi sau cu limite, care atunci când trebuia să împlinească ceva ce părea peste puterile umane nu mai funcționa. Iisus nu le cere ucenicilor credință teoretică sau mentală, ci **o credință care pune în mișcare voința și acționează prin încredințarea că puterea lui Dumnezeu poate birui orice rău.** Această credință, asemănată cu micul grăunte de muștar, se naște prin primirea cuvântului lui Hristos în inimă, în care Dumnezeu Însuși este prezent. Credința este invizibilă pentru lume, însă în ciuda invizibilității ei și chiar a micimii ei, spune Iisus, poate realiza imposibilul, exprimat în Evanghelie prin „mutarea munților”.

Postul este, de asemenea, pentru viața duhovnicească a familiei foarte important. Primul păcat al lui Adam și al Evei a fost nepostirea și neascultarea de Dumnezeu, iar în urma acestora au fost scoși din rai. Duminica după care începe Postul cel Mare se numește „Duminica izgonirii lui Adam din Rai”. Cu alte cuvinte, când începe postul, începe lumea încă o dată pentru noi, căci suntem „urmașii lui Adam”. De aceea, alergăm cu toții întreaga noastră viață, după cum spunea Nichifor Crainic în „Nostalgia Paradisului”, să gustăm din nou din bucuria raiului. Pentru că primii oameni nu au postit, aceștia au căzut pradă vicleniei diavolului. Mântuitorul a postit la începutul activității Sale publice 40 de zile și l-a biruit pe cel rău, arătând puterea postului. Hristos i-a răzbunat astfel pe Adam și Eva prin postire, aducându-ne mântuire și arătându-ne că postul este armă puternică împotriva ispitelor și lucrărilor demonice. Sfântul Ioan Botezătorul postea neîncetat, mâncând lăcuste și miere sălbatică. Sfinții Părinți au postit foarte mult pentru a alunga lucrarea demonică din viața lor.

Un aspect fundamental este acela că postul nu este o simplă schimbare a mâncării de dulce cu mâncarea de post, altfel spus **„adevăratul post este o stare, nu doar o**

schimbare de mâncare". Postul este așadar starea sufletului nostru, nu este simpla schimbarea de mâncare, ci chemarea sau ocazia să ne schimbăm inima, gândurile, întreaga viață. A posti înseamnă, spre exemplu, să nu-i vorbim de rău pe ceilalți și să stăm de vorbă frumos cu semenii, să-i binecuvântăm, să-i odihnim cu vorbele noastre. În acest mod alungăm lucrarea demonică din viețile noastre. *Duminica a 10-a după Rusalii* cade adesea în *Postul Adormirii Maicii Domnului*, arătându-ne că postul este fundamental pentru lupta duhovnicească împotriva răului.

A treia cerință a lui Iisus pentru a birui lucrarea demonică adresată ucenicilor este **rugăciunea**. Omul de astăzi nu se mai roagă, pentru că trăiește într-o societate plină de capcane, care îl îndepărtează de la rugăciune și îi răpesc mare parte din energie. De aceea, voi prezenta în următoarele rânduri câteva dintre aceste capcane, care ne fură timpul de rugăciune, iar astfel ne țin departe de prezența lui Dumnezeu. Prima dintre ele este **capcana mass-media**. Problema folosirii mijloacelor mass-media nu este una marginală, ci una de viață și de moarte din perspectivă duhovnicească. De ce? Pentru că **lumea din afară intră în casa sufletului și a minții noastre fără ca noi să ieșim afară din casă**. Totul vine în casa și viața noastră prin ecrane, telefoane, televizoare, calculatoare. Noi avem vocația de deveni „case” sau „lăcașuri” ale lui Dumnezeu, dar dacă lumea exterioară intră în inima și în mintea noastră și le ocupă, atunci Dumnezeu nu mai are loc.

O altă capcană este **cea a confortului**. Ne e greu să ne rugăm, pentru că suntem comozi. Patul e prea cald ca să ne ridicăm la rugăciune, trupul prea greu să mai facem metanii, iar duminica suntem prea obosiți să mergem la biserică. O altă capcană este cea a **productivității**, care determină, la fel ca și accelerarea ritmului vieții, stilul nostru de viață modern și promite bogăție, iar prin aceasta fericire. Cu cât ești mai productiv, poți să ai mai mult. Ai mai mult, poți să-ți permiți mai mult. Astfel, intrăm în această capcană, urmarea fiind că părinții nu mai au timp pentru copii, în centru fiind munca exagerată și câștigarea cât mai multor bani. Când o persoană își face timp pentru rugăciune, ea pare neproductivă pentru cei din exterior. „Ce-ți aduce rugăciunea?”, m-a întrebat pe mine cineva. „Părinte, de ce să mă rog? Că oricum Dumnezeu știe de ce am nevoie, de ce trebuie să mă rog?”. Ei, rugăciunea se pare că nu produce nimic, însă ea aduce în viața omului cele mai mari daruri: pacea, bucuria, credința, dragostea, nădejdea etc. Nu sunt de fapt acestea lucrurile pe care le căutăm?

O altă capcană a omului modern este **cea a sarcinilor multiple**, în engleză se spune „multitasking”. Ce înseamnă aceasta? Totul trebuie să se întâmple simultan, pentru a nu lăsa loc de pauze sau de goluri. Când vorbesc cu cineva, verific și e-mailurile, mă uit pe facebook, mă gândesc la multe alte lucruri. Deprinzând acest mod de a fi, însăși rugăciunea noastră devine „multitasking”. În timp ce ne rugăm lui Hristos, planificăm și facem strategii în minte pentru ziua de mâine. Ai mintea risipită în toate direcțiile, este foarte sigur că nu te vei ruga așa cum trebuie.

Sfântul Isaac Sirul spune că tăcerea este taina veacului viitor. Agitația și neliniștea sunt caracteristicile acestui veac, ele constituind o altă capcană împotriva rugăciunii. Tot timpul avem ceva de făcut, suntem grăbiți și împovărați de probleme care trebuie rezolvate. Condiția prealabilă pentru rugăciune este însă liniștirea sau liniștea. Omul contemporan nu mai suportă liniștea. Trebuie însă știut că rugăciunea se naște din liniște, se desfășoară în liniște, necesită liniște și umple liniștea. Câți dintre noi avem această liniște, această pace în suflet? Să ne străduim așadar să o dobândim, spre a avea parte de ea și în viața de dincolo. În *Postul Adormirii Maicii Domnului* să căutăm așadar mai mult liniștea și atmosfera de rugăciune, pentru a gusta din taina veacului ce va să fie.

Pr. Daniel Benga